

סיפורי אורייתא

כשתכנית נרקמת ונופלת.
וכשעוד תכנית עולה לאוויר ומיד נעלמת.
וכשכל התכניות כולם נגנזות אל דפי העבר.
מגיעה תכנית חילופית ומצילה את המצב.

- קריאה מהנה -

תוכנית חלופית

פורולוג

צום יז' בתמוז.

היה זה בחצות יום שרבי. השמש הכתה בעוצמה על קירות החדר ולגרונני לא נכנסה מהבוקר טיפת מים אחת.

פעם ופעמיים שקלתי בדעתי 'האם לפתוח את הצום?'. רעייתי הייתה במצב סכנה ונצרכה לעזרתי באופן מלא. זאת לא הלידה הראשונה, אך הפעם המצב היה מסוכן מתמיד. סכנת נפשות ממש!

שקלתי בדעתי אם היותי בצום פוגע ביעלותי, שהרי מדובר בעזרה למצב פיקוח נפש?! אבל קול פנימי ענה לי: 'אתה יכול', והמשכתי להתענות.

עוד כמה שעות עברו, כשבסופם מצאתי את עצמי חובק בת מתוקה. הודו להשם כי טוב, כי לעולם חסדו.

צוות האחיות מיהרו לעטוף את הפעוטה ולקחתה ממנו. ואז... התפילות המשיכו לזעוק מעומק הלב, רעייתי הייתה כבר מעורפלת הכרה!!!

עוד מחשבה טובה. עוד קירבה להשם. עוד ציפייה לישועה. עוד תפילה זכה. והקליפה החיצונית של הסכנה התקלפה. אין עוד מלבדו.

כמה ימים של מנוחה עברו בבית ההחלמה, הסכנה העיקרית נמוגה וחזרנו הביתה עם ביתנו החמודה והמתוקה. חיכינו לעליה לתורה של שבת קודש "ויקרא שמה בישראל רבקה (שם בדוי)", **רבקה בת אהובה**.

רבקי התקבלה לזרועות אחיה באהבה אדירה. קירות הבית קושטו בתפאורה וכך החלו לעבור הימים. שבוע עבר, שבוע וחצי עבר, ואשתי העלתה את החשש על שפתייה- "שבוע וחצי שרבקי לא מגיבה טוב", התקשרנו למוקד אחיות ואלו העבירו אותנו לפגישה עם רופאת הילדים של הקופה. "מה קורה?" שאלה הרופאה במבטא אמריקאי כבד, העלנו את הבעיה על שולחנה, והיא הגיבה "חכו עד סוף שבוע, אם לא יחול שיפור, גשו למיון".

ציפינו שהשבוע יעבור בשלום, שישנן סתם חששות, אך השבוע תם, ואנו מצאנו את עצמנו במיון ילדים, מחכים לרופא המטפל שיבדוק את ביתנו הקטנטונת.

השעות עברו, הזמן חלף, ותוצאות מספקות - אין. המתנו וחיכינו, ולבסוף יצא מחדרו הרופא המטפל, ניגש אלינו ואמר "צריך להמתין לבדיקה של מנהלת מחלקת כירורגיה". זה לא נשמע כל כך סימפטי, אבל חיכינו.

מנהלת מחלקת כירורגיה הגיעה, בדקה, הלכה וכעבור דקות ארוכות חזרה ואמרה "היום אתם מתאשפדים". "מה? למה?" שאלתי. "המצב לא מאפשר" ענתה. "למה?" שאלתי שוב, אבל, לא זכיתי לתשובה.

* * *

שעה ארוכה עברה ובסופה המנהלת חזרה ואמרה, "יש כאן חשש להירשפונג". "מה? מה זה המילה הזאת?" שאלתי, והיא הסבירה "הירשפונג זוהי מחלה לא כל כך נדירה. הירשפונג זה בעצם חוסר עצבוב במעי, מה שגורם למעי לא לפעול בצורה תקינה וממילא לא להוציא את הפסולת החוצה. וכשהפסולת נשארת בתוך הגוף... המצב חמור ביותר!". "טוב, אז מה צריך לעשות?" שאלתי. והיא ענתה "אנו צריכים לקחת לתינוקת ביופסיה מהמעי ולבדוק את העצבוב. אם אכן זה הירשפונג היא תצטרך לעבור ניתוח".

הלב שלי החסיר פעימה 'מה ביופסיה?' שאלתי את עצמי. ביופסיה מזכירה דברים נוראיים. 'מה ניתוח? לילדה בת שבועיים?'. מחשבתי החלה להסתחרר, מה זאת המילה המוזרה הזאת 'הירשפונג'? איך המילה המאיימת הזאת הוצמדה לביתי החמודה?

הרופאה המשיכה לעיסוקיה ונתנה לנו לעכל את הדברים. כעבור זמן מה היא חזרה וישר שאלתי "מה אנחנו עושים בינתיים?". "בינתיים" היא ענתה, "אתם מאושפדים, עד שזוות בית החולים יאמן אתכם לטפל בתינוקת באופן אישי בבית, כשנראה שאתם מיומנים תוכלו לחזור הביתה, ולהמשיך בכוחותיכם את הטיפול הרפואי עד שתוצאות הביופסיה תגענה". "ומה הטיפול?" שאלתי. "את זה כבר תראו" היא ענתה ולקחה אותנו עם התינוקת לחדר הטיפולים.

שם בתוך חדר הטיפולים, שלפה הרופאה צינור ארוך ודק והסבירה שכולו צריך להיכנס עד לסוף המעי של התינוקת ולשטוף את הכל. זה לא כואב, אבל זה לא נעים. "תבינו" היא אמרה, התינוקת לא מצליחה להוציא את הפסולת, אז אנו נוציא במקומה... עד שהעצבים שלה יהיו תקינים, אנו מוציאים את הפסולת במקומם".

הטיפול החל עם הסבר מלא, ואנו צפינו מהצד בביתנו הסובלת. המחזה הנורא הסתיים וכאן שאלתי את הרופאה, "אם זה לא הירשפונג, אז מה זה?". והיא ענתה "אני מקווה שזה לא הירשפונג, ואם אכן זה לא הירשפונג, אז זה סתם חוסר התפתחות, שתעבור עם השבועות".

פונינו לחדר אשפוז במחלקת הילדים והתחלקנו - אני ואשתי, ל'משמרות' ליד התינוקת. וכך אשתי היולדת, שעוד לא נחה מהלידה הטראומטית, מצאה את עצמה במשמרות סביב השעון, עם מחזות קורעות לב, של ביתנו הפעוטה.

התאמנו על הטיפול באופן אישי, בתחילה הראש הסתחרר מבהלה, האדרנלין עבד באינטנסיביות ולאחר מכן כבר ניגשנו יותר רגועים ושלווים לטיפול. אך מה שכן, בד בבד, הבנתי שהשם רוצה מאתנו משהו. אבא לא סתם עושה לנו את זה, משהו קורה כאן. התחלנו בחיזוקים...

קיבלנו קבלות לרפואת ביתנו 'רבקה בת אהובה'. חיזקנו את כל המשפחה בקבלות עבור החמודה. ישבנו לחשבון נפש עמוק, לבדוק 'מה אבאל'ה רוצה מאיתנו'. חקרנו ובדקנו. העמקנו ודרשנו, הגענו לתוצאות ויישמו.

ובמקביל, הפעלנו מערך שלם של בקשות מכל החברים, להתפלל על רבקה בת אהובה לרפואה שלימה. מכתבים נשלחו לכל החברים עם בקשות חוזרות להעביר בתפילה ולקבל קבלות. אנו מאמינים באמונה שלימה שהכל בידי השם. השם רוצה לרומם אותנו, אז הוא קצת מנער אותנו. נתעורר, והכל יעבור.

כעבור מספר ימים חזרנו מבית החולים לביתנו, עם כל מיני כלים מוזרים לטיפול בתינוקת. המשכנו בטיפול בכוחות עצמנו, יחד עם חיזוקים בעבודת השם.

חודש תמוז נגמר ואיתו גם בין המצרים, בין הזמנים אב תם ורק דבר אחד עוד לא קרה, תוצאות הביופסיה טרם הגיעו. איננו יודעים אם הבת חולה וצריכה חס ושלוש ניתוח, או שטרם התפתחה וצריכה עוד קצת לגדול. בין כך ובין כך, הישועה עוד לא הגיעה...

חודש אלול בעיצומו, ואז חל הסיפור הבא...

תכנית חילופית

זיכני השם ואשתי מתנדבת בארגון חסד להצלת חיים. בתפקידה היא כוננית למצבי חירום רפואיים בנשים וילדים. מלבד החסד העצום בהצלת חיים, נוספת כאן עוצמה מיוחדת, שאשה מסייעת לאשה. רק אספר, שאותן רבות שנזקקו לסיוע זה, הודו ללא סוף על ההרגשה הנעימה. ודי בזה. עוד נופך מתווסף להיותה כוננית, שהיא מורה ל"עזרה ראשונה". ההוראה ב'עזרה ראשונה' מגבירה את ניסיונה והבנתה בתחום.

ואני? אני מיוצג כמרצה תורני. ישנם אנשים שחושבים שכל מי שחובש מגבעת, יכול למסור הרצאה. אבל זה ממש לא כך. הרצאה היא לא רק משיכת תשומת הלב של הקהל, למשך כארבעים דקות. הרצאה טובה, צריכה לקחת את הקהל מנקודה אחת לנקודה גבוהה הרבה יותר. הרצאה, צריכה להיות מסודרת כאריח על גבי לבנה. גבב רעיונות יפים, אינו הרצאה. וריתוק הקהל על ידי סיפורים ובדיחות, גם אינו הרצאה. הרצאה מאופיינת ממהלך בנוי ומתוכנן, להעצמת הנקודה המדוברת, בלב הקהל המאזין. ובכדי להכין הרצאה, צריך לעמול. צריך לסדר ולתייך חומר. צריך לבנות מהלך רהוט. צריך להשקיע במקורות וציטטות. זוהי 'הרצאה' - על חצי רגל!

וכעת, ניגש לסיפור...

השופר והתפוח בדבש חלו בימי שני ושלישי - יומיים של ראש השנה. היומיים עברו, ולאחריהם הגיע יום רביעי - צום גדליה. הצום עבר ואני יושב בביתי כשעתיים וחצי אחרי הצום. יושב ולומד.

אווירה של לימוד אפפה את הבית כולו והטלפון של אשתי מצלצל, היא מרימה, "הלו כן... באיזה שעה? אחזור אליך". ניתוק.

"יעקב" היא פונה אלי, "מתקשרים מאחד הסמינרים, הם רוצים הרצאה לליל שבת הקרוב, אחרי העונג שבת". אני חושב ומשיב בחיוב.

סיימתי את סדר הלימוד. ולאחר מכן, חישבתי את כמות הזמן שתידרש לי בכדי להכין הרצאה. בכל זאת, הרצאה ל"שבת שובה"... חישוב קצר אעלה ש'השעה כעת עשר

בלילה, אם אתחיל להכין כעת את ההרצאה וגם אשב עליה מחר, אספיק להכין הרצאה יפה'.

מחשבות של מרצה... לא בדיוק של השם...

התחלתי לאסוף את מחשבתי לכיוון הרצאה, ואז אני מקבל מייל. אני פותח רגע את תיבת המייל, עוד שנייה אחזור להרצאה, אבל שולח המייל הוא בחור חמד מסוג הבחורים שצריכים עזרה כאן ועכשיו. הרגשתי חובה להשיב לו. התשובה הזאת הניבה התכתבות פורה מאד... אך מה שכן, באותו יום, כבר לא הכנתי הרצאה. כי... כי ההתכתבות הסתיימה באמצע הלילה, או יותר נכון בשעות שכבר מוגדרות כ'לפנות בוקר'.

* * *

קמתי למחרת, ביום חמישי בבוקר, והעייפות אפפה את כל רמ"ח עצמותי. ובלבי הבנה, 'היום אני צריך להספיק חומר קצוב בזמן קצר, כדי שכל ההרצאה תהיה מוכנה היום! למה היום? כי מחר אני צריך להיות לצד אשתי בהכנות לשבת קודש. היא מצפה לזה וזה החובה שלי. וחוץ מזה, תכננו מראש שביום שישי נשים את הילדים במוסדות ונצא לקניות לסוכות'.

יום חמישי עבר כרגיל. הייתי שקוע בלימוד וציפתי ללילה כדי שאשב על ההרצאה.

הלילה הגיע... הבית שקט, הילדים ישנים, אני בסלון מכין הרצאה ואשתי במטבח מבשלת לשבת. כן, היא השתדלה לבשל ביום חמישי כדי שיום שישי יהיה פנוי לקניות. ברוך השם הייתה התקדמות בהכנת ההרצאה. עוד לא סיימתי, אבל הייתה התקדמות.

ובשעה תשע אני מקבל טלפון. על הקו גיסי. "יעקב מה העניינים? אני עושה סעודת הודיה בגני יהושע. יהיה סיום מסכת וסעודה טובה. תבוא, תחזק קצת את החבר'ה". האמת, רציתי. אבל יש הרצאה. השבתי בשלילה. יש לי מחויבויות.

צביטה קלה בלב לצד שמחה של הרצאה.

בעשר ועשרה יצאתי לתפילת ערבית ובדרך הנייד שלי צלצל. "הרב יעקב, חסד... עכשיו...". אני משיב בשלילה. חסד, חסד, אבל יש לי מחויבות.

חזרתי מהתפילה. סיפרתי לאשתי, שוויתרתי על שני דברים, בשביל לשבת על ההרצאה. ומה היא אומרת לי? "על דאגה... צא...". אני אומר "אבל ההרצאה...". והיא "מחר". "אבל מחר אני עוזר לך... ומה עם הקניות...". "נסתדר. עכשיו לך ומחר השם יעזור". "את מוותרת על העזרה?" "נסתדר...".

התקשרתי ליהודי. הוא בא עם הרכב ולקח אותי לעניין החסד. אחר כך עברנו דרך גני יהושע. קצת גיטרה. קצת שירי ערגה. קצת חיזוק. ובשעה שלוש אני נוסע לכיוון הבית.

כן, לילה שני שאצטרך לישון ב-שלוש. אני עייף מאד. המח כבד. העיניים נעצמות. רק דבר אחד חסר... מיטה.

ואז... טלפון מאשתי...

"יעקב".

"כן".

"התינוקת מחרחרת... הנשימה כבדה... נחנקת מדי פעם... התקשרתי למוקד הרפואי, אמרו לבית החולים הקרוב..."

"אני לא מאמין... מה בית חולים??? גם אני לא נושם... ומה עם הקניות מחר... ומה עם ההרצאה..."
"אין מה לעשות".
"להתראות. אני כמה דקות בבית".

מסתבר, שאני יכול לתכנן מה שאני רוצה להיום ומחר, אבל לקב"ה יש תכניות...

הגעתי הביתה, נשארתי עם הקטנים ואשתי יצאה לבית החולים. ואיך לא? כעבור שעה היא הודיעה לי "מתאשפזים".

את שלי עשיתי. התפללתי קצת להשם והלכתי לישון ב4:30... נראה שהמיטה לא כל כך אוהבת אותי.

* * *

יום שישי בבוקר.
זהו. אין קניות. אבל אין עוד משהו. אשתי לא סיימה להכין שבת, נמצא שאין אשה שתכין שבת. ועוד משהו אין - אין מרצה שיכין הרצאה.

וכך אני מוצא את עצמי באמצע הבית, עם ראש מסוחרר... ממה להתחיל... הרצאה? או שבת? מה עוד, שאני מקפיד בלי נדר, על קבלת שבת מוקדמת - ב'פלג'. זאת אומרת שהזמן שלי להכין שבת והרצאה מצומצם ביותר. אז ממה להתחיל???

ואז פתאום הבנתי, שלא שבת ולא הרצאה. יש דבר יותר חשוב משתיהן. ביתי בת השלוש צריכה היום להיות 'אמא של שבת' בגן...

נשימה עמוקה... ואני מלביש אותה בגדים של שבת. מסרק... היא מבקשת צמה... ומה לאבא ולצמה... תגידי תודה על קוקו... ואחותה הגדולה - בת השש נותנת לי הוראות, "אבא, בלי כרבות", "אבא קוקו גבוה, לא נמוך...", כאילו באמת חסרים לי עכשיו כמה עצות...

סיימתי איתה, שלחתי את כולם למוסדות. התפללתי. ורק אז הבנתי כמה המצב רציני. אשתי התקשרה והחלה לתכנן איתי את כל מהלך השבת. מה קרה? פשוט מאד, אני הולך להיות בלעדיה, כי הרופאים אמרו שלא צפוי שחרור היום. ומה זה אומר להיות לבד? אז חוץ מהאווירה של בלי אמא בבית, כל השבת מסתבכת, כי מישהו צריך להיות עם הילדים בזמן שאהיה בבית הכנסת. ומישהו צריך להיות איתם מתי שאלך למסור הרצאה. ובכלל, מישהו צריך להחליף את אמא בכל העניינים השוטפים של הבית. . . . המסתמן, שהכל נופל עלי.

סיימתי את השיחה עם אשתי, התאזרתי בשלוות האמונה, שהכל יסתדר מאת השם ... נזרקתי על המיטה... בכל זאת, יומיים כמעט לא ישנתי!

* * *

ב-11:20 התאזנתי מעט. קפצתי והחלטתי שאם לא עכשיו הרצאה, אז ב-11:50 אני יוצא להוציא את הבת מהגן ואז כל הילדים בבית, ולא תהיה הרצאה.

ישבתי. עמלתי בקדחתנות. דפי ההכנה שיתפו איתי פעולה ובסיעתא דשמיא סיימתי את ההרצאה. נשארו חזרות לזכור אותה בעל פה.

יצאתי ב-11:50 להוציא את בת השלוש מהגן.

הלכתי בדרכי לגן וחשבתי לעצמי - 'נשאר לי להכין שבת'. 'נשאר לי לחזור על ההרצאה' ו'הכי חשוב אני צריך ב-4:30 להיות מוכן לשבת'. 'ממה נתחיל? רק השם יודע...!'

המשכתי בהליכתי וליבי התמלא לו ברחמים, על אשתי שתקועה בין וילונות. ומשתוקקת לחזור הביתה.

הגן נפתח ב12:00. ביתי יצאה מהגן.

"וואי... איזה כתר יפה... אמא של שבת... וואי... איזה סינר יפה הגנת קשרה לך, לכבוד אמא של שבת".

באמת התלהבתי. זה היה מראה מושלם.

ואז, תחושה עמוקה חדרה לי ללב. הרגשתי שאני חייב לשמח את אשתי. היא חייבת לראות את הבת בתלבושת מושלמת. אסור לה לפספס את הפעם הראשונה (!) שהבת הזאת 'אמא של שבת'. אבל... אבל... אין לי זמן לכלום.

ואז... כאילו ללא בחירה אישית, אמרתי לביתי:
"רוצה שגלך לאמא, שתראה אותך?"
"כן...".

הולכים....

רק השם יכול לגלגל הכל בצורה כזאת. שאשתי תהיה בזמן הכי לא מתאים בבית הרפואה. ושאני אלך אליה בזמן הכי לחוץ שיש.

וכך מצאתי את עצמי הולך לכיוון בית הרפואה. ובדרך אני נזכר - 'עוד עשרים דקות, שאר הילדים יחזרו הביתה. מי יקבל אותם?' ואז מן קול פנימי אמר לי 'יהיה בסדר'. לא אופייני לי בכלל. אבל כך השם רוצה.

* * *

מחלקת ילדים...
לא על אף אחד מישראל.

הגענו בהפתעה... אשתי כצפוי הופתעה ושמחה מאד... ישבנו, שוחחנו, כאילו שלא מיהרתי לשום מקום. הילדים בינתיים הגיעו הביתה. התקשרו. והסברנו להם שעוד מעט אחזור. הבינו.

דיברנו על השבת. מה אעשה עם הילדים בשעות התפילה. ומה אעשה בשעת ההרצאה. לא בדיוק הגענו להבנה בהירה, אבל כן הבנו שהמצב קצת מסובך. ויותר מזה, לחוץ. עוד כמה שעות שבת ו... חוץ מהשעון, שום דבר לא זז.

ואז, הצעתי לאשתי, "את רוצה לחזור הביתה? אני אשאר כאן, אחזור על ההרצאה ואת תארגני לשבת?" היא חשבה מעט ואמרה, "אני צריכה לדבר עם הרופאה, לשאול אותה מה מצב ה'בדיקות דם' שעשו לה. אחרי זה אלך לשעה ואחזור".

בסדר. סגור.

עד שזזנו. עד שהשגנו את הרופאה. היא אמרה שעוד כמה דקות היא תבוא עם תשובה. ואז אמרתי לאשתי, "לכי הביתה, אני אשמע את התשובה".

וכאן, קרה דבר פלא. אשתי כמבינה ברפואה, מאד אוהבת לשמוע נתונים רפואיים באוזניים שלה. בשום פנים ואופן היא לא מתפשרת על פחות מזה. היא חייבת לשמוע הכל. והאמת, בצדק. והנה, היא הסכימה עם ההצעה שלי, היא לא חיכתה לרופאה, פשוט ארזה כמה דברים והלכה הביתה...

בשעה 1:05 היא לקחה את התיק ואת בת השלוש ויצאה.

נעצור רגע, אין שום סיבה בעולם שבשעה הזאת היא תצא, הרי אני כעת הייתי אמור להיות בבית. וגם אם אני בבית הרפואה, הרי היא הייתה אמורה להישאר. וגם אם היא יוצאת, היא אמורה לצאת אחרי שיחה עם הרופאה. אבל... רצון השם.

ובאותה שעה... באחת ותשע דקות היא יצאה מהשער הראשי של בית החולים. בדיוק בשנייה שהשם תכנן שהיא תהיה במקום הזה.

וממש לידה, בכביש המתעגל מחוץ לבית החולים, נסעה מכונית, ומהמדרכה ירדה אשה, ומול העיניים של אשתי המכונית פגעה בה... פגעה, והעיפה אותה לכביש... ו... לא סתם אשה - אישה הרה....

האשה הזאת זכתה לסייעתא דשמיא, להיפגע מול עיניים של כוננית ומורה לעזרה ראשונה מומחית... כמוכן שהדבר גם הרגיע את ההיסטריה שהנפגעת יכלה להיכנס אליה.

אשתי התעלמה לחלוטין מהצורך האישי שלה להירגע מעט ולחזור לילדים המחכים, והזדרזה לטפל בגברת. היא טיפלה בה במסירות וחזרה כלעומת שבאה לבית הרפואה, אבל הפעם עם פצועה...

אין שום הסבר לזה שאשתי הייתה במקום הזה, בשנייה הזאת. אם לא שהשם רצה שתהיה כוננית נגישה, ממש במקום.

באיזור נכחה עוד אשה. ברור שהיא נבהלה מאד מהמחזה. אבל... את מי היא ראתה מול העיניים... את המורה שלה לעזרה ראשונה... כאן לידה... מסתבר שהגברת הנוספת, היא תלמידה של אשתי לעזרה ראשונה! פשוט השם דאג לה שתירגע מיד ולא תכנס לפאניקה, הרי המורה שלה כאן - בקורס מעשי... עוד השגחה.

כעת נעבור אלי. מה קרה איתי באחד ותשע דקות?

בשעה אחד ותשע דקות, ישבתי ליד מיטת ביטי התינוקת. ישבתי וממלמלתי פסוקים. ולחדר נכנסה הרופאה. נכנסה ושאלה "איפה אשתי?" עניתי במקומה.

היא חייכה ואמרה שהתשובות של הבדיקות דם תקינות.

מה זה אומר לי?

זה אומר, שביתי משוחררת...

זה אומר שאני יכול ללכת הביתה...

כן. באחד ותשע דקות, השם סיים את השליחות שלנו עם הפצועה. ובאחד ותשע דקות אין כבר שום סיבה שנשאר בבית הרפואה. כך השם גלגל את אשתי לבית הרפואה וגלגל גם אותי להחליף אותה. הכל בלתי צפוי, וכל זה בשביל שבאחד ותשע דקות

אשתי תהיה מחוץ לבית החולים. 'הטוב השם, כי לא כלו רחמיו'... - מהלכים יצאו מכלל שליטה והעיקר שרחמיו יגיעו לכל מקום.

לא פלא שהתקשרתי לאשתי לבשר לה על השחרור המיוחל והיא לא ענתה. כי... כי היא הייתה ממש באותם דקות במקרה חירום.

למי שמתעניין איך קיבלנו שבת? אז כאן ראינו את ההשגחה שוב. הרי את רוב ההכנות ובישולי השבת אשתי הכינה כבר ביום חמישי כדי שביום שישי נלך לקניות. ועל זה נוספה עוד השגחה... דיברתי עם אימי שגרה מחוץ לעיר וסיפרתי לה קצת על המצב (לא לצער). ומה אם היא לא אומרת כך... "אני שולחת לך אוכל עם אחיך. הוא בבית, ונוסע דרכך לשיבה - לשבת...".

אז, הקב"ה ברחמיו סידר לנו גם את שבת.

ומה עם ההרצאה?

הודו להשם, מצאתי פה ושם כמה דקות ועשיתי חזרות.

והכי חשוב...

הבת שוחררה מבית החולים וזכינו לאמא בבית - לכבוד בשבת קודש. ולא רק 'אמא של שבת'...

חושבני שהמסר שמוטל כאן ברור מאד - קודם כל, אנחנו מונהגים על ידי השם. וכל מה שנתכנן תלוי בתכניות המפורטות שלו.

שנית - לא תמיד אנו זוכים לראות כמה שפע הקשיים שלנו הניבו. כאן השם הראה לנו שהקשיים שלנו יכולים להציל חיים - כפשוטו. ומכאן נסיק לכל קושי שעובר עלינו. קושי מציל חיים, אם לא את חיינו אז את של זולתנו.

שלישית - מי שמקפיד ומשתדל לקבל את שבת מוקדם, השם עוזר לו שהכל יסתדר, גם במקרים הסבוכים ביותר.

ואסיים, שבאותו יום שישי, בשעת אחר הצהריים, בעודי מוכן לקבל את השבת מוקדם, הלכתי בדרכי לבית הכנסת להתפלל 'מנחה'. ובידי אחזתי את ידו הרכה של בני בכורי וכך אמרתי לו: "עברנו יום לא קל, אבל, יום מלא בהשגחה - העיקר שבסוף הצלחנו לקבל שבת מוקדם...".

אחרית דבר

מה קרה עם רבבי?

ימי חודש אלול המשיכו וביתנו התינוקת המשיכה לסבול. המעי לא עובד, וישנו חשש ל'הירשפרונג', לקחו ביופסיה, וטרם הגיעה התוצאה. סלע ענק מעל גבינו בהמתנה להיזרק...

הקבלות והחיזוקים עבור בתנו, זרמו בשצף מכל כיוון, סדרי המוסר היו ביתר התלהבות וחשבון הנפש היה חוצב. ובין לבין נשלחה בקשה לכל החברים:

שלום לך ידידי היקר
אבקש לספר לך.

ניגשתי בחרדת קודש אל הגאון הרב שמעון בעדני שליט"א (זצוק"ל), ושאלתי בזה הלשון:

"אני ואשתי משתדלים ברוחניות לרפואת ביתנו בת החודשיים - רבקה בת אהובה, איזה עוד השתדלות רוחנית ניתן לעשות עבורה?"

והוא ענה: "לקרוא תהילים".

אמרתי לו תודה ובאתי ללכת. אבל הוא סימן לי להישאר ואמר "שהאמא תקבל שבת מוקדם".

אמרתי לו תודה ובאתי ללכת, אבל הוא סימן לי והמשיך "לקבל מוקדם" וסימן עם היד ממש מוקדם... "מתי היא מקבלת? לפי הלוח שנה?"

עניתי בחיוב (למעשה היא מקבלת עשר דקות לפני הלוחות).

והרב אמר "לפחות עשר דקות או רבע שעה לפני, ושהיא מקבלת שכבר השולחן יהיה ערוך והכל מסודר".

אמרתי תודה ובאתי ללכת והרב סימן להישאר, "יש כזה סיפור על החפץ חיים, שהמליץ לקבל שבת מוקדם והייתה רפואה".

אמרתי תודה ובאתי ללכת והרב סימן להישאר, "שתתפלל את העמידה מתוך הכתוב. זה גם דבר גדול".

אמרתי תודה והרב סימן "שתברך ברכת המזון מתוך הכתוב ובכוונה, כתוב בספרים שזה דבר גדול".

"אלו הדברים" סיכם הרב הגאון, "לקבל שבת מוקדם, תפילה מהכתוב וברכת המזון בכוונה", "בכוונה ומהכתוב" הדגיש שוב.

אמרתי תודה והרב אמר שיזכיר את שמה - רבקה בת אהובה.

השתדלתי לדייק בנוסח הדברים. ומתוכם יצא:

א. תהילים.

ב. קבלת שבת מוקדם - כמה שיותר, עם שולחן ערוך.

ג. תפילת 'עמידה' מהכתוב.

ד. ברכת המזון מהכתוב ובכוונה.

אני מודה להשם על ביתנו ועל כל מה שנתן רגע רגע. ומודה על זה שהרופאים אומרים שבס"ד זה יעבור.

אבקש להפיץ את הדברים ויהי רצון שכל חיזוק שיצא מזה יהיה לרפואה שלימה ומהירה לביתנו בת החודשיים - רבקה בת אהובה - אמן.

תודה מראש!

חברך - יעקב כתובים

הבקשה נשלחה לכל החברים ואיתה החלנו לקבל משוב של חיזוקים. כל אחד לפי כוח ולפי עניינו, קיבל חיזוקים לרפואת ביתנו.

קיבלתי תגובה מידידי היועץ המופלא הרב ישועה עטיה-

נתחזק ונחזק.

יש לנו מכר שהיה לו עניין רפואי והם עשו הרבה חיזוקים ב'אשר יצר' ונושעו.

חיכינו לשבת קודש לעשות את דברי הרב ולקבל את השבת מוקדם, וברוך השם עלתה בידינו המשימה וקיבלנו את השבת מוקדם. שבוע עבר, ועדיין לא הגיעה הישועה. המעי שלה אינו מתפקד! לא התייאשנו, המשכנו להתחזק ולחזק ואת השבת השנייה גם קיבלנו מוקדם.

ואז... בבוקר שבת... באופן חד פעמי- המעי עבד!!! ככה פתאום...

ההתרגשות הייתה גדולה. שמחנו בצורה בלתי נתפסת!!! קיר הבטון החל לנוע ממקומו!!! וכשיצאה שבת קודש הרמנו טלפונים לקרובים ובישרנו את הישועה, "המעני עבד...". הודו להשם כי טוב.

ניגשתי לכתוב ושלחתי את הבשורה לכל החברים:

בזכות החיזוקים שלכם- פעם ראשונה אחרי תקופה ארוכה, חלה התקדמות...
הודו להשם כי טוב. כי רבו רחמיו. נא לפרסם.

תודה.
תמשיכו להרבות בחיזוקים לרפואת- רבקה בת אהובה התינוקת בת החודשיים.

יום ראשון הגיע, והמעני לא עובד, יום שני ושלישי, רביעי וחמישי, וביום שישי חיכינו לשבת קודש, לקבל אותה מוקדם. קיבלנו מוקדם ו... בליל שבת... שוב באופן חד פעמי- המעי עבד!!!

שוב התמלאנו בשמחה אדירה.

ושוב חיכינו שבוע שלם ללא תגובה, ושוב קיבלנו את השבת מוקדם ו... שוב בשבת הייתה ישועה.

ובערב ראש השנה שלחתי את המילים הבאות:

בסיעתא דשמיא וברוב רחמיו, הרבה אהובים הודיעו לנו, שהתחזקו עוד ועוד לרפואת ביתנו בת החודשיים- רבקה בת אהובה.
במה?
ברכת המזון מהכתוב ובכוונה.
בתהילים.
בתפילת עמידה מהכתוב.
בקבלת שבת מוקדם עם בית מסודר.
באשר יצר מהכתוב ובכוונה.
ובהפרשת חלה.

ובזכותכם, אנו רואים, התפתחות טובה אצל ביתנו.
תודה תודה תודה

המשיכו להתחזק ולפרסם.

הזמן המוקדם ביותר לקבלת החג- 5:27 (אופק בני ברק). (יש להקפיד להקדים את תפילת המנחה לקבלת החג).
נשמח שתהיו מהראשונים שמקבלים את קדושת ראש השנה ואיתו את מלכותו יתברך, לרפואת ביתנו התינוקת בת החודשיים- רבקה בת אהובה.
כתיבה וחתומה טובה ושנה טובה ומתוקה
נא לפרסם.

בראש השנה התחננו להשם שיצילנו וישלח לנו ישועה שלימה, באמצע התפילות פיננו את ביתנו ל"עזר מציון" לעזרה, וכך המשכנו את התפילות והחיזוקים. המלכנו את השם בכל ליבנו והתחזקנו בכל מה שרק ידענו.

וכך בתזמון מושלם בכל שבת הייתה ישועה. בכל שבת (למעט שבת אחת) המעי עבד. היה נראה כאילו השם אומר לנו "אתם מקבלים את שבת מוקדם, ואני שולח ישועה".

ראש השנה עבר, ואני ניגשתי שוב למורינו הרב בעדני וביקשתי ברכה. הרב שאל "מה קורה?" אמרתי שאנו כבר חודשיים מחכים לתשובה על הביופסיה ומצפים לישועת השם. הרב אמר "תשאלו את הרופא, אם לעבור לבית חולים אחר, כדי שאולי שם תגיע תשובה מהירה", ביקשתי ברכה והרב ברך מעומק הלב.

עשינו כעצת הרב, שאלנו את מנהל המחלקה של בית החולים, אם לעבור לבית חולים אחר?! והוא אמר שהוא יראה מה קורה. כמה שעות עברו והגיעה תשובה...

"אין הירשפרונג...."

אבן ענקית נגולה מעל ליבנו. בזכות החיזוקים, בזכות הברכה של הרב, בזכות שבת קודש, בזכות ראש השנה, אין הירשפרונג!!! כל מה שנשאר זה להתמיד בקבלות ולחכות שהמעיי יסיים להתפתח באופן טבעי.

חג הסוכות- חג של אהבת השם אלינו, הגיע. ריח הסכך באפינו ואיתו הישועה. המעי החל לאט לאט לתפקד. עוד פעם עבד ואחר כך הפסיק ושוב פעל והפסיק.

ואחר שבת בראשית, לפני שבת פרשת נח, שלחתי לחברים את המילים הבאות:

בסיעתא דשמיא וברוב רחמיו וחסדיו
אני מעוניין להודות על כל החיזוקים שעשיתם למען ביתנו

הודו להשם כי טוב- רבקה כבר עלתה על גל הבריאות

אבקש כהודיה לאבא אוהב- להמשיך בחיזוקים

ושנזכה לראות בבניין בית תפארתנו ויאמר השם לגלותינו די

אם קצת מאמץ ותכנון מראש ניתן לקבל גם את שבתות החורף מוקדם

מי שלא הספיק להתפלל מנחה- יכול לקבל את שב"ק מיד בסוף תפילת הלחש

מודה מכל הלב על הכל
שבת שלום ומבורך
יעקב

ככלות הכל

מאז רבקה גדלה בסיעתא דשמיא, היא בריאה לחלוטין עם תפקוד מלא, ואנו ממשיכים להשתדל לקבל שבת מוקדם.

ואחתום ואספר, שגם באמצע קדושת השבת, כשאנו יושבים ומענגים את השבת סביב השולחן, מכשיר הקשר של 'איחוד הצלה' קורא לאשתי לתמוך בעוד אשה שנמצאת במצב חירום, וראוי ונכון שאשה תטפל בה.

ככה זה יהודים- שומרים את השבת והשבת מסכימה לנו לחלל אותה למענו.

ואם תרשה לי קורא נכבד אכתוב הפעם לך מכתב:

חבר יקר!

הצינור שלנו להשם זה שבת קודש.

בא יחד נתחזק בלימוד הלכות שבת, ובקבלת שבת מוקדם.

נתחזק יחד, כדי שנתקרב להשם. ונהיה צינור ישיר לאבא אוהב.

מעריך מאד

יעקב

ולסיום, אשתף אתכם ברגשותי, מפעם לפעם, אנו יושבים ונזכרים בסבל שעבר על ביתנו ובישועה בזכות שבת קודש. ודמעת התרגשות נוזלת לה בלב- 'מתי כבר תגיע שבת?'

מוקדש בהערכה רבה לגיבורות הרוח

שמוסרות נפש בקיץ ובקור

בשעות לילה מאוחרות

וברגעי עלות שחר מוקדמות

באמצע קידוש ליל שבת

ובשעת רוגע ושמחה

מצילות החיים בכל שעות השבוע

בגבורת נפש עילאית

שומרות מעגל הצניעות בעם ישראל

מתנדבות 'איחוד הצלה- יחידת נשים'

ישר כח

להן, לבעליהן ולילדיהן

מלב אל לב -

אם היה לי אפשרות לסכם סיפור שלם בכמה מילים, הייתי מיישר את גבי ושר לכבוד

השם - "השומר שבת הבן עם הבת לא-ל ירצו כמנחה על מחבת".

חבר יקר. אם הסיפור הזה חיזק אותך. אם בזכותו קיבלת אפילו קבלה אחת קטנה.

אם עשית עם הסיפור הזה שימוש טוב. תשמח אותי- ספר לי על זה...

באהבה, יעקב

* * *

זמן לנ(ו)פש שלך!

סיפורים אמיתיים

**משולבים בהשראה מתח ושינוי
טיפים לעוצמה בחיים, אנרגיות לזוגיות מושלמת, שפע של הורות משגשגת, אור רוחני בוער,**

**כל זה ישלח אליך בקבצי קריאה בחינם
לחיויית בין הזמנים טהורה ועילאית...**

**אז אם גם אתה מעוניין באור רוחני, הטענה, איכות ועונג
שלח לנו בקשת הצטרפות ל- oraita4you@gmail.com**

**איתך יחד
יעקב כתובים**

המאמר מופץ לזכות התורמת הכבודה **מרת א.מ.ל בת ה.** – ימלא השם משאלות ליבה על הצד הטוב ביותר.